

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљ-Миланова“ ул. бр. 16., а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостионичарима и механичарима из унутрашњости годишње 12, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 6, полугодишње 4 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих команданата, полицијске односно пограничне жандармерије. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство годишње 24, полугодишње, 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Писма само плаћена примају се. Рукописи не враћају се. Огласи по погодби.

ШТА СВЕ ПРАКТИКУЈУ ДОПОВИ

III. Симулације болести

(НАСТАВАК)

б.) Нагло обољење окривљеног или важних сведока за време саслушања.

Деси се више пута, да се окривљени или сведок, било случајно било услед узбуђења, разболе. Но у већини случајева болести, као што су несвестица, падавица, грчеви ит.д. не ће увек бити природне. Да је тако, најбоље ћемо видети по томе, што је време, кад је болест наступила, било за симуланта повољно: дакле, кад је онај што га саслушавамо био дотеран до зида, кад није могао да нађе згодна одговора или је почео да пада у противуречности.

У таквом случају не може се много учинити, јер чак и онда, ако је иследник увидео да дотични симулира, ипак му није ни од какве користи натерати симуланта, да одустане од симулације, јер овај је већ добио времена да се промисли, а то му је и било главно.

Али за иследника није све једно, да ли симулација постоји или не. Јер ако симулација постоји, прво смо дошли до уверења, да у ствари има нечега сумњивог, а друго, можда ће нам поћи за руком, да дотичног нагнамо да одустане од своје игре, пошто му докажемо, да смо га прозрели. Иследник ће у таквим приликама увек позвати у помоћ судског лекара, а кад му овај не буде при руци, осмотриће колико је могућно тачније појављене болести: несвестицу, падавицу ит.д., та своја посматрања ставиће на хартију, да би их могао тако у потпуности предати лекару на оцену. Ако посматрања буду тачна, лекар ће питање о симулацију решити исто тако, као да је он лично гледао наступ. Па ипак најбоље би било да је лекар био присутан, али шта ћемо кад је немогућно, да се он тако брзо дозове да види наступ. Сем тога, кад лекар дође, симулант се већ „опоравио.“

Кад је лекар констатовоа симулацију, иследник ће, кад се такав случај понови, енергично настати, да симуланту објасни, да је његово претварање за њ бескорисно, па чак и опасно, јер га сумњичи.

Препоручили бисмо за овакве случајеве још једно према приликама добро средство. Кад н.пр. онај кога саслушавамо на један пут добије грчеве и ставе се ваљати и трзати, иследник ће с чиновником на протоколу повести разговор о „оболелом“, у ком ће га разговор задиркивати, говорити о њему непријатне ствари, на пример, како је „оболели“ и сам кривицу признао или га је саучесник издвојити. Тада ће симулант, гневаш што се таква неистина говори, од једном почети да ослушкива и мање ће се пресавијати и трзати, а нарочито ако се буде лагано говорило. Прича се, како је један Циганин, који је добио падавицу, на један пут оздравио, кад је иследник рекао, да ће се тај човек морати предати у лудницу, где ће га метнути „да седи на леду“ и „по неколико сахата држати га под тушем“. Циганин је на један пут оздравио и обећао да не ће никад више добити „наступ“.

Али поменуто средство, ма да би оно у приликама могло бити од користи, не треба увек употребљавати, пошто неистина није ни у којој прилици допуштена, а сем тога, ако нам ствар не иснада за руком, излажемо се неприлици да симулант

прозре наше намере. Али ипак умесно је и биће можда корисно, ако у случајевима, кад опазимо симулацију, мирно и одређено рекнемо, да то мора бити симулација и да окривљени тиме не побољшава ни у колико свој положај. Кад овај види, да му се никако не верује, врло је вероватно, да ће се оканути претварања.

Но пошто нам је главна ствар, да утврдимо, да ли симулација постоји, а лекара не можемо брзо дозвати, нити наступи толико трају, док лекар дође, осем код тобожњих хроничних болести (н.пр. глувоће), најбоље ће бити, да се упознамо с неким средствима, којима се сами можемо у појединим случајевима помоћи.

1.) Симулација глувоће.

Таква симулација је за иследника врло незгодна, нарочито кад му је потребно да саслушање сврши брзо, без одгађања, а нема кад и прилике су такве, да не може зовнути лекара у помоћ. Сумња ли се, да онај, који се саслушава, симулира, онда је пре свега потребно доказати му, да је провиђен. За то има средстава, која и сваки лајик може да употреби.

Аве Лалман препоручује, да двојица нижих чиновника, који имају јак глас, узму симуланта и да му на ухо стављају питања вичући колико год их грло доноси, и то све докле, док се дотични не окане претварања. Али то није за препоруку, јер није ни од какве користи, пошто је доказано, да такво викање проузрокује болове чак и глумима.

Међу тим ово је врло добро и корисно средство. Кад сумњамо да се нека личност претвара да не чује, зајимо јој иза леђа, ударимо јако ногом о земљу или испустимо неки тежак предмет да падне. Онај који је у истини глум, осети то по потресу; симулант пак мисли, да ни то не треба да чује — први се обазре, а други не.

Ако неко тврди, да само на једно ухо ништа не чује, за то има једно поуздано средство, да се истина открије. Две личности ставе сумњиву индивидуу између себе и једновремено јој шапућу у уши различите ствари. Ако је једно ухо глуво, онда дотични разуму потпуно јасно, оно што му се на друго ухо шаптало и може то испричати; али ако чује на оба уха, онда се то шапућање на оба уха тако збрка, да он баш ништа не разуму и ништа не може казати.*)

Међу тим по Касперу Лиману најбоље је средство, да се симулација позна, физиогномичка дијагноза. Кад иследник у току ислеђења непрестано посматра црте лица онога, кога саслушава, и тежи да опази, да ли и какав утисак чине извесна питања или речи на „глувога“, он ће у скоро по очима, покрету главе или руку увидети, да ли га је разумео или није.

За глумонемог важи то исто што и за глумог, пошто се глумонемима рађају глуми, па због тога не могу да науче говорити. Кад се неко претвара да је нем, правиће се и да је глум, јер су врло ретки случајеви да неко доцније онима, те се и не симулирају. И код глумонемих ће физиогномичка дијагноза бити од значаја. Треба упамтити, да и глумонемима онајају тресак, који произведу тешка тела, те се базирају, док међу тим симулант то не чини.

*) Müller „Klinische Wochenschrift“, 1869.

2.) Симулација падавице.

Падавица се појављује чешће, како код регрута, који су ради да избегну службе у војсци, тако и у криминалима, да се избегну саслушања или казне. Криминални случајеви ће већином пасти у део лекарима, али је доста пута и за иследника од велике важности, да одмах зна, да ли је епилептични наступ прави или није: кад се на пример има да изврши хапшење, или кад окривљеник или сумњиви сведок, као што је већ споменуто, хоће да прекине досадно му саслушање. Ако иследник одмах види да се дотични претвара, он ће поступити са свим друкчије но што би поступио, да то није био случај. Осем тога, он ће на лекарско мишљење у већини случајева морати дуго да чека, пошто се симуланти обично чувају, да у присуству лекара наступ добију. Ако се пак лекар може брзо да дозове, онда симулант своје претварање тако скрати, да лекар не добије потпуну слику наступа. Симуловани наступи већином се добро представе и према томе није их лако познати. Узрок за то лежи без сумње у томе, што наступе падавице не симулује нико, ко такве наступе није више пута гледао. Пошто је та болест јако раширена, сумњива личност је увек за то могла имати довољно прилика. О средствима, с помоћу којих се симулација падавице може познати, писано је у страним књижевностима веома много, а о томе су нарочито доста писали војни лекари, пошто су симулације такве врсте код регрута најчешће. Да наведемо нека од тих средстава, која ће нашем иследнику моћи бити од користи.

1. Увек ће бити сумњив онај случај, кад наступ избије за време хапшења, саслушавања ит.д. Наравно да не треба ни то заборавити, да доста пута узбуђење, страх ит.д. могу проузроковати наступ и код правих болесника.

2. Начин падања је од велике важности. Прави болесник пада не бирајући место, не пазећи, не чувајући се рукама, тако да се доста пута тешко повреди, највише у лице, пошто унапред пада. Симулант се спушта и чува се испруженим рукама или задржавањем лактовима. Ако то не учини, он ће пак бол, који случајно у паду добије, мучно моћи да сакрије и изразиће га мрштењем лица ит.д.

3. Онај познати крик код епилептичара, који кад једном чујемо лако не заборавимо, тај „*cri unique, rauque plutôt qu'aigu*“, као што француски лекари кажу, доказује у понеким приликама истинитост случаја. Викне ли падач неколико пута или ако виче дуже времена, онда је он сигурно симулант; узвикне ли само једанпут, онда је наступ или истинит или је добро имитован; ако тог узвика не буде, наступ ипак може бити прави, пошто тог крика код сваког епилептичара нема.

4. Важни су и не могу се тако лако подражавати тако звани грчеви мишића, оно јединствено трзање и дрхтање појединих мускула, на име на потиљку и леђима. То дрхтање мишића могу вештачки произвести врло снажни људи, на име гимнастичари, и то на мишицама, али по целом телу не може нико; код правог епилептичара дође то само по себи. Међу тим симулант удара рукама и ногама, трза се, подрхтава и батрга се, али игру мишића не може да изведе.

5. Најважнија је боја лица, која је код правог болесника веома бледа, а доцније постаје плавичасто црвена; бледоћу не може симулант *никад* вештачки да створи, док међу тим румен могу многи људи да изазову.

Кад онај, кога саслушавамо, на један пут добије, било прави или лажни наступ падавице, пре свега не треба да се збуњимо; као што смо већ рекли, страх и узбуђење могу доста пута да произведу наступ, а тако што чешће се дешава у судници. Млад и невешт иследник, који на такве случајеве није навикао, збуни се, и не може да буде миран посматралац. У таквом узбуђењу устрчи се он тамо амо, јури по воду, зове у помоћ ит.д., а кад за тим запитају лекара, да ли је наступ био прави, он не може ништа да одговори, јер му иследник није дао тачан опис симптома.

Кад се деси епилептични наступ, иследник је пре свега као човек дужан, да га сматра као прави, т.ј. да прикочи у помоћ, у колико му је то могуће. Ваља му се постарати да се оболели не удари, а то ће учинити тако, кад све бошкасте ствари из његове близине удаљи, за тим му одело раскопча и гледа, ако је могуће, да му какво еластично тело, плуту, пресавијен рубац, дрво, гуму између зуба метне, да болесник језик не прегризе. Али ту треба пазити да тај предмет не склизне

у ждрело и оболелог не удави. Осем тога не може се ништа више учинити. Чека се и посматра, да ли ће се открити симулација.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Општински послови.

(НАСТАВАК ИЗ БР. 29.)

Суду општине пожешке.

Молим суд да ми изда уверење о томе: да сам стања посве сиротног, да немам никаква ни кретна ни некретна имања, нити имам какове привреде; да немам никога од фамилије ко би ме издржавао и помагао.

Као сирота таксу за ово уверење немам од куд платити.
15. маја 1898. год.

Петра Живановић
удова.

Београд.

Увера.

Суд општине пожешке уверава сваку власт, да је Петра Живановић, удова, стања посве сиротног. Нема никаква ни кретна ни некретна имања, нити има какве привреде, јер је за исту по својој старости неспособна. Од фамилије нема нигде никога, који би је издржавао и помагао.

Ову уверу издаје јој суд на захтев и употребу, као сиротној бесплатно.

Од суда општине пожешке, 15. маја 1898. године № 854 у Пожези.

Писар: (М. П.)
А. Лазич

Председ. суда:
Мар. Крстић.

Суду општине књажевачке.

Потребно ми је, ради тога, да би на основу закона о лову могао добити дозволу за лов, уверење о томе: да сам владања и понашања у опште доброг, за каквог се у грађанству сматра и да испуњавам све услове које тражи чл. 10. зак. о лову.

Прописну таксу платићу.

28. јула 1898. год.

Марко Јовановић
пензионер.

Књажевац.

Увера.

Суд општине књажевачке, уверава сваку надлежну власт, да је г. Марко Јовановић, пензионер овдашњи, владања и понашања у опште доброг, за каквог се и у грађанству сматра, да је без икаквих порока, према чему има све услове, које за ловца тражи чл. 10. закона о лову.

Ову уверу издаје му суд на захтев и употребу, пошто је прописну таксу у 2 дин. платио.

Од суда општине књажевачке, 28. јула 1898. године СМ 5842 у Књажевцу.

Деловођа:
П. Петровић (М. П.)

Председ. суда:
М. Тадић.

NB. Сваки онај који хоће да лови, па био члан ловачког удружења или не био, мора добити за лов дозволу, које издају полицијске власти, и ову дозволу не могу добити без оваког уверења, издатог од општинске власти. За то овде износимо формулу тога уверења, да би општинске власти знале како треба у оваквим случајевима да поступају.

Суду општине севојничке.

Нужно ми је уверење о томе: да сам од 6. јануара ове године, па све до 18. фебруара ове године, био по мојим пословима са робом на путу, и да сам се тек 18. фебруара вратио својој кући.

За доказ привођим сведоке.

29. фебруара 1898. год.

Севојна.

Марко Ристић
земљод. олд.

Ми доле потписани уверавамо општински суд, да је Марко Ристић, олд., доиста по својим пословима, терајући робу за продају, од 6. јануара па све до 18. фебруара ове године био на путу.

29. фебруара 1898. год.

Севојна

Ненад Савић
Петар Ненадић
земљод. олд.

Оверава:

Кмет:
А. Павловић.

Увера.

Суд општине севојничке, на основу прибављених доказа, уверава сваку власт, да је Марко Ристић, земљоделац оvd., од 6. јануара, па све до 18. фебруара ове године пробавио на путу ван своје куће и да је се истој вратио 18. фебруара ове године.

Ову уверу издаје му суд на захтев, пошто је прописну таксу у 2 дин. платио.

Од суда општине севојничке, 29. фебруара 1898. године № 178 Севојна.

Писар:
П. Лазић

(М. П.)

Председ. суда:
Н. Терзић.

Суду општине кладовске.

Молим суд да ми изда уверење о томе: да сам српски поданик и грађанин ове општине од године 1883., да су ми сва деца изрођена овде у Кладову и да су у Турску отишла само ради виђења са фамилијом.

Прописну таксу платићу.

14. маја 1898. год.

Кладово

Трајко Николић
лебар.

На полеђини:

№ 574.

Уверити се из пописних књига од 1884. и 1890. како је се молилац пријавио па о томе известити суд.

Деловођи на поступак.

14. маја 1898. год.

Кладово.

Председ. суда:
Ј. Кумрић

Трајко Николић, лебар, са својом женом, два сина и једном кћери пријавио је се при попису од године 1884. и 1890., као српски поданик, за каквог се до сада и по правима и по дужности у овој општини сматрао.

Деловођа:

М. Танасковић.

Р.

Издати молиоцу тражено уверење по наплати таксе.

15. маја 1898. год.

Кладово

Председ. суда:
Ј. Кумрић

Кметови:

А. Поповић

Р. Симић.

Увера.

Суд општине кладовске, на основу пописних књига од године 1884. и 1890. уверава сваку власт, да је Трајко Николић, хлеббар, грађанин ове општине од 1883., да је српски поданик, са свима правима и дужностима, да су му се деца овде у Кладову изродила, и да су у Турску отишла само ради виђења са фамилијом.

Ову уверу издаје му суд на захтев и употребу, пошто је прописну таксу у два динара платио.

Од суда општине кладовске, 15. маја 1898. год. № 574 у Кладову.

Деловођа:

М. Танасковић

Председ. суда:
Ј. Кумрић.

ИЗ ЦРНЕ КЊИГЕ ЈЕДНОГ ПОЛИЦИСКОГ ЧИНОВНИКА.

(у преводу М. П. Јовановића).

11. КРИВИЦА ИЛИ ЖРТВА?

У веома елегантним одајама клуба „Дијана“ владаше највећа узрујаност. Ливреисани слуга, са узнемираним пртмама на лицу, отворио ми је врата, кад сам му се казао у својој службеној улози, и увео кроз салон за читање и игру, у којима господа у разним групама живо разговараху, у један кабинет за пушење, оријенталски намештен. Ту на дивану лежаше пружен леш неког старог господина, пуне и беле браде. Једна рука млитаво вишаше му над пџдом, а друга као да беше грчевито стиснула леву страну груднога дела полуотворена гџрока, чију рупицу од пуцета крашаше орденска ружица. Једва да сам имао времена да једним погледом посматрам ову слику која потреса, кад ми приђе један средовечан човек, карактеристичне главе и врло интелегентан.

— Ви ме познајете, госп. комесару?

— Јест, госп. докторе.

— Онда смо слободни од сваког даљег приказивања. Пре пола сата из сна су ме дигли и звали да одмах дођем у клуб, где се, рекоше, догодни несретан случај. Кад дођох, могадох само да констатујем смрт барона Р.

— А узрок смрти?

Тровање лауданом. Барон Р. толику је количину лаудана узео, да је неминовно морала наступити смрт.

— Несрећним случајем?

Лекар слегну раменима.

— То ће казати ближе околности. Пошто лекарска помоћ беше искључена, ја сам леш, ради службенога увиђаја о делу, оставио, како сам га и нашао. Са своје стране могу само да приметим, да сваки пацијент, коме се нареди да узме лаудан, добија прописану и тачну дозу. Желите ли још што год?

— Благодарим, доста је за сад, молим вас да причекате док се „начини протокол.“ Окренувши се свима около нас, упитих: ко ће од госпде бити тако љубазан, да ми исприча појединости овог догађаја?

Неки омалени стари господин, најелегантније одевен, приђе ми.

— Граф С. Као потпредседник клуба, јамачно сам најпозванији, да вам дадем тражена објашњења. Тога ради молим вас да пођете са мном у клупску канцеларију, где ћемо бити на миру.

Поклонивши се, пођем са графом у оближњи, прост, али са доста укуса намештен, биро. Граф седе у један фотел и руком ме позва да и сџм седнем,

— Молио сам вас, госп. комесару, да овде дођемо, јер сам желео да говорим с вама у четири ока. Ствар, која нас занима, најделикатније је природе. Ми, чланови клуба, већ смо се зарекли да о томе ни речи не говоримо. При свем том, а због мало позудања у службено нам особље, није искључена могућност, да глас избије на јавност, који би вам морао дати повода да истражујете. Ја бих рад био да се то избегне; за то ћу вам, без икакве резерве, саопштити све шта је у ствари. Кад ме саслушате до краја, ви ћете јамачно умети уважити моје разлоге за то.

Граф заћута за тренут. Саопштење, које имаде да ми учини, као да му не беше лако. После нешто премишљања, продужи:

— Вама, може бити, није непознато, да чланови нашега клуба припадају само првим круговима вароши. Увек нам је био принцип: највећа смотреност за примање у клуб. Нарочито наш многогодишњи председник барон Р., пред чијим стертвим телом сад стајали, толико се строго тога држао, да се нашем клубу управо замерало са ексклузивности. Тим је непојмљивији овај садањи случај. Као у свима таким клубовима, и у нас се играло. Ми смо увек тежили, да у границе сведемо све хазардне игре, но по себи се разуме, немогуће нам беше да их са свим истиснемо. Наш председник барон Р. у тој игри учествовао је пређе врло ретко, али у последње време, откад је јединац му син, Ервин, по навршеном пунолетству, постао члан клуба, чинио је то чешће не без интереса. Сви ми мишљасмо, да ово чини само с тога, да би био у близини сина свога, који је имао праву страст за игру на срећу, да би, дакле, тако у неку руку стражарио над њим. Ступањем барона Ервина као да се у опште жеља за хазардном игром опет развила у нашем клубу. Млађи елементи придружише му се с извесним одушевљењем, а и од нас старијих чланова не беше с раскида овај или онај по који пут да покуша срећу на карти, сећајући се ранијих времена. Особито се радо играо макао. Добици и губици, при том, нису били велики, али опет толики, да се са буџетом гдекојег учесника у игри нису могли сложити. Већ намеравамо, да о том предмету поведемо говор у првој седници управе, кад нас, на жалост, предухитри ноћашњи догађај. Пре кратког времена, барон Ервин увео је у клуб једног младог човека, маркиза Н. из Рима, који се за време овде задржавао. Маркиз истина није чинио бог зна како симпатичан увечатак, али је пријатељски примљен, с обзиром на личност сина нашега председника, као гост. Он се јављао обично тек доцкан у вече и учествовао је искључиво у игри. У први мах губио је он, ни мало се не узбуђујући, знатне суме, али за тим од једном срећа се окрете њему у корист и млади човек добијаше свако у бога вече, тако, да то узбуњиваше остале чланове. Као да су се неки од госпде, која је у

игри имала учешћа, договорили, да подвргну строгом посматрању своје све што при том бива, како би ухватили рачун тој невероватној могућности сталног добијања. Ми, чланови управе клупске, о томе нисмо ништа слутили. Кад партија макао беше у пуном јеку и граф Ц. изгуби знатну суму, коју је метнуо на једну карту, он прекиде од једном игру, рекавши да су карте избележене. Ово окривљавање, са свим појмљиво, све узбуни. На жалост, тужба је била истинита. Све карте нађене су избележене, паравно то је могло приметити само оштро и вично око. Наш председник, који је у игри учествовао, одузе све карте и сви присутни дадоше му реч, да се неће разилазити, док се не расправи мучан случај. Он сам сматраше да је дужан одмах приступити извињају. У том смеру дође овде у клупску канцеларију и стаде саслушавати све службено особље. На крају тога извињаја, позва к себи свог сина Ервина. Шта је између оца и сина било, нисмо сазнали. Један слуга причаше ми, да је после четврт сата барон Ервин изашао из собе и клуба у највећем узбуђењу. Више није ни долазио. Мало времена за тим, стајаше наш председник у салону за игру, клецајући и поводећи се. „Господо“, говораше он гласом промуклим и једва чујним, „имам да искажем тешко признање. На то ме гони нужда, да скинем сваку сумњу с једног невинога. Карте, с којима је играно, заиста су избележене. Ја сам сам тај, који сам их донео у клуб и разменио.“

„То није могуће!“ изађе са усана свију. „Ми познајемо барона Р. годинама као човека од части.“ „Хвала вам, господо, на поверењу, које ми у овом тешком тренутку није ни у колико утеха. Али, на жалост, ја сам истину рекао. Ради невинога, преклињем вас, да ни мало не сумњате у моје речи. У орману секретаријата наћи ћете, као доказ, још неколико „шпила“ маркованих карата. Страст је ископала гроб части још неких, па и мојој. Све што могадох учинити као испаштање, то је моје отворено признање. Оно ме је стало тешке борбе. Уз то су дошли наступи моје старе нервне болести. Против тога истина сам узео лаудан, који увек са собом носим, али се бојим.....“ Барон Р. не заврши. Спопаднут грчем, он се сруши на пд. Кад га у споредном салону на софу положишмо, беше већ мртав.“ — — —

Граф С. је завршио, дубоко дарнут.

— Па шта мислите о његовом признању?

— Ја сам барона Р. познавао увек само као кавалера у најпотпунијем смислу те речи. Али последња жеља умрлога мора нам бити света. А и вама, зар не, госп. комесару? Смем ли рачунати на то, да сте ме разумели?

Он ми пружи руку. Ја је, као одговор, стискох. Лако климнувши седом главом, заблагодари ми за одговор, који сам му дао. — — —

Сахрана барона С. извршена је са свом свечаности, уз саучешће свих чланова клуба. Само барона Ервина, сина умрлога, и маркиза Н. не беше при том. Они обојица заједно оставили су варош и о њима се ништа није чуло. То је јамачно и боље било — може бити то је знак, који казује, да највећа жртва једнога оца, ако је овај случај био жртва, није била узалуд принесена.

Г Д Е Ј Е Л Е Ш ?

(НАСТАВАК)

Шта није чинила сирота Пеладија па и Милена да Николу одврате од тих злих навика па — ништа. А говорио камену а њему, свеједно! Оне би тек онда дахнуле душом, кад би Никола по „послу“ отишао из села.... Тад би се обе предале своје кућевном и пољском раду.

Милена беше лепа као уписана. Једва ако је зашла у 18 годину... Нико јој неби могао ни у чему махнисати; само једно запазили су сељани код ње. Била је — месечарка.

Месец је имао утицаја на њено биће.

Не један пут видели су је сељани, како излази несвесно кроз врата, или прозор, па се пуза на кров од куће. Тада су мирно застали, прекрстили се и гледали „божју вољу.“ Видели су, како стоји на врх крова и отвореним очима блдне у месец. Чим месец почне залазити за какав облачак, она се пушта са крова истим правцем. Да је сутра дан питате, шта је те и те ноћи радила, не би вам умела казати. За то је нису

никада ни питали. Жалили су ту младу, лепу девојку... Иначе беше тиха и мирна.

Оне ноћи, кад се извршило убиство над Павлом, Пеладија је спавала. Милена је тада седела на своје кревету и слушала како киша пада, и како њене капљице ударају о прозоре... Ко зна шта је у томе часу премисљала? Можда је и њено срце осећало нешто, што се не да исказати, што се тешко мами са чистих, девојачких усана?... Да не буде плам љубави уждио њено младо срце? Па то не би била никаква тајна!.. Дешава се то код младих девојака...

Милена се трже из својих мисли. Учини јој се, као да је чула неке гласове пред вратима.

Киша једнако пада. Ослушну... Доиста, чуо се неки разговор на пољу, а за тим неко удари песницом у врата.

— Отварај!

Милена џипи с креветца.

— Ко је?

— Никола! Отварај!...

Милена отвори врата. Унутра уђе Никола са три своја друга.

— Иди Милена у собу, ми ћемо остати овде у „кући...“

Милена уђе у собу. Њој се учини чудноват овај ноћни састанак њенога брата са овим људима.

— Мора да има овде нешто, рече Милена, па запали жијак. Пеладија још спаваше.

Они четворица шапутаху нешто у „кући.“ Изгледаше као да се због нечега свађају. То беше само за тренутак, после је опет било мирно... За мало, па се отворише врата од „куће.“

— Лаку ноћ, чу се глас Николин.

— Лаку ноћ и теби, одазваше се они с поља.

Никола „замандали“ врата, па уђе у собу.

— Што си ти упалила „видело?“ Гаси, хоћу да спавам.

Милена крочи до мале столициче, на којој је жијак стојао. Она и нехотице погледа на Николу.

— Крв! цикну, па устукну корак натраг.

— Ђути, викну угушено Никола.

Пеладија се променскољи на својој постељи.

— Твоје су руке кржаве, Никола? рече угушено Милена.

— Ђути... —

Милена дрхћући од страха дџну у жијак. У соби наста помрчина.

— Сутра ћу ово опрати, мрмљао је Никола, лежући онако мокар у постељу. Покри се губерром, па се уђута.

И Милена леже, али није могла ока склопити. У њеној глави беху страховите мисли. Знала је, била је уверена, да је њен брат учинио злочино дело. Али шта је могла сама да учини? Да јави кмету? Та брат јој је, једини брат... Страшно!.. Ђутала је... Чуло се само кад и кад угушено јецање... Плакала је сирота... Хтела је у сузама да угуши свој бол, своје горке осећаје... — — —

— Ова ће ме девојка издати ма кад тад, рече једног дана Никола, оправљајући ограду око авлије. Не знам шта ћу с њоме? Да је... грехота је, сестра ми је... Видећу...

Беше лепа мајска ноћ. Месец је јасно светлио. Никола се позно у ноћ враћао кући из сеоске механе. Уђе у авлију... Хтеде поћи у своју собу, али му поглед застаде на крову од куће. Тамо је видео нешто... Једна женска с расплетеном косом стоји на крову и блдне у месец. Он је ту прилику гледао више пута, ал' никада није у својој души осећао јачег интереса него сада... Стоји непомичан и гледа нетремице у ту појаву.

— Моја сестра? Згода! промрмља. Знао је, да је у такој прилици не треба месечара викнути по имену. Може бити опасно по његов живот... Згода! понављао је више пута. За тим се примаче на домаку појаве.

Гледа. Девојка изгледаше нџма и укочена, као да је од камена срезана. Њене отворене очи беху управљене на месец. Руке отпустила.

— Сад! промрмља опет Никола. Бар се неће знати да сам ја...

Месец лагано поче залазити за један облачак... Девојка као да се покрену на своје месту.

— Милена! викну Никола.

Девојка се заниха. Ноге јој се омакоше и стропошта се са крова на земљу.

— Свршено је, рече Никола, па уђе у кућу.
То све беше брзо, док си оком тренуо...

* * *

Ово што смо сада испричали, догодило се на неколико дана пре, но што је отац Мита казао капетану Д. да мора отићи у поље код некога сељака, који беше на умору. Тај сељак био је Никола. Од онога дана, од кад је своју сестру — месечарку — викнуо по имену, те је пала са крова, ухватио је у грудима неку муку. Та га је мука толико истрошила, да је пао у постељу. Беше му већ крај. Милена је оздравила телом, али душом не. Она је једнако мислила на ону крв, коју је видела оне ноћи на рукама свога брата. Није знала са чега је боловала. Осећала је, да је сва угрувана; да је лежала у авлији, али од куд тамо, тога се није могла сетити.

Никола је лежао на постељи, болан, преболан...

Беше то онога дана, кад је поп Мита дошао у село. Свратио је мало до суднице да види, колико је порезе скупљено и да ли има што и „бира“. Од суднице кренуо се кући Николиној. Нашао га у постељи. Готово не дише.

— Шта ти је? упита благо свештеник.

— Молитву! Велику молитву. Хоћу да умрем.

— Имаш ли што на души?

— Пр-во мо-ли-тву... муцао је несрећни Никола.

Свештеник метну епетрахил, узне књигу и поче читати. Никола се за час умири... Отворио је очи, па као да гута сваку реч, која излази из уста смерног свештеника.

Тишина. У дну собе стоје Пеладија и Милена. Обе тужне и расплакане. На полици гори кандило...

— Готов сам, а ти?

— И ја... чуј... једнога... дана... тамо... крај потока...

Ућута...

— Даље!...

— Звао сам се... Лазар... па онда... он... они... моја сестра... месечарка... Јао!.. Види!.. То је он... он... не дајте ме.

То беше све!.. Његово тело поче се грчити. Очи избуљило а усне развукао, као да би хтео још нешто да каже... Поче кркљати. Робац.

— Свећу! рече свештеник. Он умире.

И доиста, Никола је умро. Умро са једном тајном на уснама, са једним грехом на души, која је већ прхнула горе да да рачуна о ономе што је на земљи било...

— Он је имао неки грех на души, рече полако свештеник.

Знаете ли ви што год о томе?

— Не знам, одговори Пеладија.

— А ти?

— Милена ћуташе.

— Реци, оно што знаш и олакшај души.

Милена се бораше сама собом. Бризну у плач.

— Ти знаш нешто, ћери? Преклињем те именом Божијим, реци ми, и олакшај срцу.

Тишина. Милена крхаше очајно руке.

— Но? упита је свештеник.

Милена се трже као из неког дубоког сна. Подиже очи. Косу, која јој падаше преко чела, уклони и забаци је преко рамена. Стаде мирно пред свештеника.

— Оче, рече одважно, води ме код кмета. Тамо ћу казати шта знам!

Пеладији се окрену соба. Све се то тако брзо догађаше, да није имала времена да се прибере.

— Код кмета, оче, викну Милена, па излете из собе.

Свештеник махну главом. Погледа на мртваца, па онда рече тихо:

— Велики је Господ и силна су дела његова...“

(НАСТАВИТЕ СЕ).

ИЛИЈА ГАВРИЛОВИЋ *)

(НАСТАВАК)

Ненавикнут на поштен начин живота, Илија после неколико месеца преда хотел другоме и оде у Бугарску. Дошав

*) Дали смо да се израде и слике јатака Илијиних, због тога остављамо да се ово у идућем броју сврши.

у Софију, наиђе на неке Србе, који су га добро познавали, па бојећи се, да га ови не прокажу, он одмах напусти Бугарску и пређе у Турску, по том у Грчку, из које се вину чак у Италију. Велика количина новца, с којом овај зликовац располагаше, његова интелигентност, углађеност и озбиљност, беху предмет опште пажње како на путу, тако и у самој Италији. Неапуљски келнери дуго ће се сећати „богатога српског хотелјера Новице Костића“, чији „трингелти“ никада не беху мањи од петице.

* * *

Док је Илија овако богато „репрезентовао“ српске хотелјере по Италији, дотле тајни полицајци Љ... и Ђ... беху разапели мреже на све стране, да му уђу у траг. Од како Илија беше побегла, ови људи не имађаху никако мира. Готово сваке ноћи могаше их човек видети, како се шуњају око Тинкине куће, око „Три Кључа“, кафане „Седам Кочијаша“ и по другим сумњивим местима где су рачунали да Илија може доћи.

Једног дана деси се нешто, што веома обрадова ова два њушкала... Тинка је отпутовала у Панчево; тамо је и све своје ствари однела.

— Ту је, рече Љ... Ђ...и.

— Не може бити другче, одговори овај.

И заиста, Тинкина сеоба у Панчево није била забадава; тој сеоби оба полицајца даваху велику важност.

Добар полицајац исто је што и добар ловац. Страст првога ни у колико не уступа страсти другога. Разлика је између њих само у томе, што први хватају људе, а други животиње.

Љ... и Ђ... беху већ стекли име добрих полицајаца. Овом приликом они доказаше до то име потпуно заслужују; и њихов неуморни рад и дању и ноћу, није могао остати без успеха.

На 15 дана по одласку Тинкином у Панчево, Илија је, захваљујући њима двојици, ухваћен у Панчеву, у пивници Вајфертовој, где је са Тинком на пиву био. Без икакве ларме, без икакве протеста, предао се зликовац панчевачким полицајцима, који се, знајући с ким имају посла, беху добро спремили.

Љ... и Ђ..., који беху спремили Илији овај колач са тадашњим чланом управе, г. Михаилом Рашковићем, ликовашу и овога пута.

Илија и по трећи пут би побеђен од њих. Они лично за њега беху већи зликовци, но што он беше за остале.

(СВРШИТЕ СЕ)

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

Михаило В. Аранђеловић, убица. За непуних 12 дана извршена су у Београду два убиства. Оба су извршена из истих побуда, оба на један исти начин, оба једним истим оруђем.

Ванђел Бојковић, бивши слуга хлебарски, 19. тек. мца измрцварио је ножем своју милосницу Марију. Само после 12 дана, то исто учинио је и овај Михаило са својом милосницом, која је, чудним случајем, носила исто име као и Ванђелова милосница Марија. Зар ово није очигледни доказ о понављању кривичних дела?

У 32. броју нашег листа ми смо изнели слику убице Ванђела и описали његов злочин. Ево да то учинимо и са овим Михаилом. Но да пустимо прво да он сам говори:

Ја сам Михаило В. Аранђеловић, бив. кафеџија, родом сам из Смедерева,

до пре месец дана тамо сам стално живео, имам 35 година, у последње време продавао сам рибу и служио, до сада нисам осуђиван. — Женска, коју сам мало час убио, зове се

Марија Ђурчић, родом је из Аде у Бачкој, имала је 32 године, распуштеница је. Са њом сам се упознао пре 5 година у Смедереву, када још држах кафанску радњу и од тог доба писмо се раздвајали све до пре неколико дана. Ја сам радио кафанску радњу свега две године, па сам пропао и отпочео се бавити риболовом. Тај посао радио сам до пре месец дана, када сам, заједно са Маријом дошао у Београд и стали у службу у хотел „Славија“, где смо остали до пре неки дан. 28. јула тек год. напустили смо службу услед тога, што је и сам хотелијер напустио радњу и отишао у Смедерево. Оставши без службе, ја и Марија, преселимо се у стан код њене стрине, Кате Тобиске, која станује у улици „Високој“. Јуче пре подне почех разговарати с Маријом о месту, које нам беше нашао један овдашњи посредник, али ми она рече, да се ја за њу ништа не бринем, већ да гледам за себе. Тражила је, да се са свим оканем, и да раскинемо све односе међу нама. Можете замислити, господине, како је ово на мене утицало? Док сам имао и газдовао, она ме није хтела оставити, а сада, када сам остао без игда ичега, па и без рада, она ме тако немилосрдно тера од себе. Поред свега тога, ја јој не рекох ни речи. Мислио сам, да ће се најзад сажалити и пристати да примимо понуђено нам место. — Јутрос јој опет поменух о служби, али она не хтеде ни да чује, већ ми опет понови све оно, што ми је јуче рекла, па по том, не обзирући се на моју молбу, диже се и оде у Земун. Ово је, господине, било и сувише за мене. Нисам просто знао шта ћу да радим. Био сам изван себе. — Реших се, да окушам и последње средство; да још једном замолим Марију. Мишљах, да ће се умилоствити, да ће омекавати, ако је потсетим на она срећна времена, која смо некада проводили. Ради тога, данас по подне сачеках њен повратак из Земуна, пођем са њом улицом „Савском“ и почнем је преклињати, да не тера са мном више комендију. У место сваког одговора, она ми рече да је не узнемирујем, јер ће звати позорника да је заштити. Кад то чух, господине, смрче ми се пред очима, дохватих несвесно нож, који ми беше за појасом, и ударих је њиме. — — — — —

Знате већ шта је после било.

— Је ли ти жао Марије? упита га писар, који га саслушаваше.

— Ни мало је не жалим, господине. Како је радила, тако је и прошла. Кајем се само за то, што сам постао убица.

— Имаш ли још што да изјавиш?

— Имам.

— Шта?

— Желео бих знати: је ли Марија још у животу, и на које сам је место ударио?

— За што то питаш?

— Биће ми лакше, чини ми се, ако то знам.

— Добро, онда знај, да је Марија мртва и да си је ножем ударио по сред срца.

— Хвала ти за то, господине.

Ето, то је убица изјавио на првом саслушању код кварта чим је дело извршио...

31. пр. мца Марија је убијена тачно у 4½ сата по подне пред кафаном званом „Сављанска“. По извршеном убиству, Михаило није покушавао да бежи, већ је мирно сачекао жандарма и предао му нож, с којим је убиство извршио. Потпуно свесан онога, што је учинио, Михаило сада, у друштву са Ванђелом, у затвору Управе града Београда, мирно очекује на граду за свој злочин.

Желети је, да се остали љубавници не угледају на ову двојицу, јер би се у том случају свакога дана одиграла у Београду по једна љубавна драма, слична овима.

Жарко Ракић, Јоца Сакошанин и Илија Продановић познати кесароши и скитнице из Београда, ухваћени су овде без путне исправе. Молим за извештај да тамо нису учинили какво казнимо дело. Код Жарка нађено је 300 динара.

Тако је гласно телеграм начелника среза рамског упућен из Вел. Градишта 23. пр. мес. под № 10294, Управи града Београда.

На ово питање, Управа је под 25. истим месецом послала одговор среском начелнику, да именовани овде ни за какво дело не одговарају, јер тако су и сви квартави Управу известили.

Већ 26. дакле један дан доцније, дође опет слично питање од начелника среског из Кучева. И њему је одмах послат одговор као и рамском капетану.

Жарко с брадом

Жарко без браде

Јоца Сакошанин

Преврните листове „Полиц. Гласника“, нађите 80 страну у бр. 11. од ове год. Тамо ћете видети опет сличан случај о Жарку. Начелство окр. крагујевачког доставило је депешом Управи града Београда, да се Жарко од неколико дана тамо бави, да лумпује, троши и све плаћа банкама и наполеонима.

Доносећи тај извештај окр. начелства ми смо донели и слику Жаркову. Питали смо, да ли ће ко у њему познати лопова. И, већ, у 13. броју на стр. 90. јавили смо: да су неки сељаци у срезу звишком, у изнетој слици познали лице, које је тамо некоме измавило преко 300 динара да му корсем набави калупе за прављење лажнога новца. — За ово дело Жарко је на захтев среског начелника спроведен њему из Крагујевца. Но како се види, он је слободан, што значи да се извукао од одговорности. Сад опет путује по Србији; опет је дакле — пун пара. Удружен са добрим „снагама“ Јоцом и Илијом познатим *оаераторима*, он је створио агентуру као „Трикоша и Каколе“ и путују из места у место, да своју „агентурну“ радњу што више развију. Ми смо се постарали да му изнесемо и другу слику — без браде — коју смо добили од чиновника из крагујевачког начелства. То је потребно, јер он је час с брадом, час без ње.

Јоцу Сакошанина изнели смо још у прошлој години у 8. бр. на страни 62. но тада изнета слика његова беше из ранијег доба, кад је још као дечко крао и варао. Сад доносимо и његову нову слику, по којој се може лако познати. Јоца је ловодетинаста и врло вешт у своме занату, а такав је јамачно од потребе Жарковој дружини.

Илија Продановић стари је лопов. Зна и

шлосерај, па ако устреба да се „оправи“ каква брава, ту је

он човек од „фаха.“ Ако затреба да се журиши на „шанац“ и за то је увек готов, јер је врло дрзак и лукав. Читајте његову биографију у 10. броју од ове год. стр. 71.

Интересно је знати: какав је задатак себи поставила ова опака дружина? у којој цели они путују по мањим местима у унутрашњости?... Да не мисле поштеним начином да живе то је ван сваке сумње... Али, шта им је главно?... Ако им је задатак да врше операције по последњој Жарковој методи — да варају свет са неким тобожњим машинеријама за прављење лажних новчаница, онда, готово да их пустимо нека људи раде, кад има и таквих будала да у то верују и кад има тако несавесних људи, који траже лебац без мотике. У томе би случају само

Илија Продановић

било, да лопов лопова похара... па нека им и буде... Но, Жарко хоће да протура и калупе за прављење лажног металног новца, а то је богме опасна ствар; зато требају и власти и грађанство, најозбиљнију пажњу на њ да обрате.

КО ЈЕ ОВО?

Лице, чију идентичност хоћемо да утврдимо, ухваћено је 29. тек. мес. у механи на „Трешњама“ од начелника среза врачарског. Кад је том приликом претресено, нађени су код њега два пасоша, један велики турски, који му је издан од стране овдашњег турског консулата 9. марта тек. год. и један мали српски пасош за унутрашњост Србије, издан од начелства окр. тимочког 25. априла тек. год. под Бр. 3037. Пасош турски гласио је на име „Јована Лазића“, а пасош српски на име „Јована Грујића“. Позвано да објасни, од куда му два пасоша и да каже: ко је, шта је и од куда је, ово лице изјавило је: да је родом из Македоније, да је по занату келнер и да је пре три године прешао у Србију. Кад му је примећено да не говори истину, услед тога што није знао име ни једном од кафеџија, код којих је служио, онда је казао, да је родом из Босне, да је војнички бегунац аустр.-угарски и да је априла мес. тек. год. побегао из аустр. угарске војске и пријавио се Управи града Београда.

Услед тога, „Јован“ је, актом среза врачарског № 9380. спроведен Управи града Београда, да се она увери о истинитости његових исказа, и да с њим даље по закону поступи.

Код Управе на испиту „Јован“ је поновио све оно што је по други пут казао код начелника среза врачарског, али су у Управи одмах видели, да је све то сушта неистина, јер он вели, да је из војске побегао априла мес. тек. год., а из пасоша турског, види се: да је он у Београду био још 9. марта тек. год., кога му је дана и пасош издат. Нова лаж требала је да утврди раније измишљену. „Јован“ изјави, да је

он фебруара, а не априла мца. побегао из војске аустр.-угарске, и да је, од начелства округа тимочког два пута добијао пасош: један крајем фебруара, а други априла мца. Извешће, које је телеграфским путем тражено и добијено од начелства округа тимочког, срушило је и ову лаж „Јованову.“

Услед оваког скандалозног лагања, „Јована“ стрпају у ћелију.

Пошто је у ћелији провео 24 сата, узет је на испит и тада је казао ово:

„Ја сам обмануо власт у томе, што сам казао, да сам из војске аустријске пребегао у Србију фебруара или априла м-ца тек. год. Ја сам бегство извршио почетком марта м-ца. У Србију сам прешао више аде „Циганлије“, превезао ме један рибар. Он ми је још казао, да се јавим команданту дивизије, што сам и учинио. По што сам тамо о потребном саслушан добио сам једну малу објаву, с којом сам отишао у турски консулат и извадио пасош. Консулат ми је одмах издао пасош, по што сам родом из Босне. Са овим пасошем кренуо сам се у унутрашњост Србије, да тражим службу, али по што сам уз пут имао разних неприлика, које су потицале отуда, што поједине општинске власти нису могле разумети шта пише у турском пасошу, то сам се решио, да по што по то извадим и српски пасош. Кад сам дошао у Зајечар, пријавим се поново начелству као војнички бегунац аустр.-угарски, не казујући ништа, да сам се раније дивизији јављао, те ми тако начелство изда мали пасош за унутрашњост Србије. То је тај пасош, који је нађен код мене. Ето сада сам казао праву истину, а да је доиста тако, нека Управа пише и пита команданта дивизије, па ће се уверити.“

— Сада, када сам казао праву истину, ја мислим г. писаре, право је, да ме ослободите ћелије.

— Ослободићу те, ако ми само још нешто кажеш, али истину хоћу.

— Кад сам већ све казао, казаћу и то само ме пустите из оне проклете ћелије.

— Јеси ли ти од стране дивизије био упућен овој Управи ради саслушања?

— Нисам.

— Ниси?

— Нисам, Бога ми!

— Лажеш опет, битанго једна. Апсанџија, остави га у ћелији до даље наредбе.

На два дана после овога, „Јован“ затражи од апсанџије, да га изведе пред писара, по што се вели решио, да каже праву истину, па ма шта било с њим. У осталом, неки апсаници, већ су били шанули писару г. Алимпићу, ко је и шта је Јован?. Он је само потврдио њихово казивање, кад је изјавио ово:

— Све што сам до сада, приликом испитивања казивао, лагао сам. Увиђам, да ми је немогуће и даље обмањивати власт, па с тога, ево, хоћу да покажем праву истину.

— Ја сам доиста војнички бегунац аустро-угарски, али сам из војске побегао још 1895 год. У Србију сам прешао код Шапца и пријавио се одмах начелству округа подринског, које ме је упутило команданту дивизије у Ваљево. По препоруци команданта дивизије примљен сам у жандармерију и одређен у ваљевски жандармски одред. Као жандарм учествовао сам неколико пута у потерама за хајдучима, а кад је ухваћен Јовићевић рањен сам у ногу. Та рана приморала ме је, да изиђем из жандармерије. То је било априла м-ца 1896 год. По што сам, после неколико месеца добро оздравио, ступим као каплар, јер сам у аустро-угарској био поднаредник, у стални кадар — у I. батаљон I. чегу. У војсци сам остао до децембра м-ца 1897 год., и тада сам из исте побегао у Турску. Због неких неприлика, које сам имао са Турцима у Скопљу, после 15 дана вратим се поново у Србију и све до сада служио сам по разним местима у унутрашњости као келнер. Почетком месеца марта ове год. био сам у Београду и тада сам од овдашњег турског консулата добио тај пасош. Цела је истина, да су ми неке општинске власти правиле сметње због овога пасоша, те сам се с тога, дошав у Зајечар, начелству пријавио као војнички бегунац и добио овај мали пасош. Ето вам, господине, целе моје историје, па радите са мном што год хоћете. Ја бих вас само молио, да ме час пре спроведете мојој команди.

- Кажу ми још, како ти је право име, упита га писар?
 — Јован Грујић.
 — А што у пасошу турском стоји Јован Лазич?
 — Нисам хтео казати право име.
 — За што?
 — Имао сам разлога.
 — Каквих?
 — То су моје ствари.
 — Ја треба да знам те разлоге, иначе ћеш опет у ћелију.
 — Ја их не ћу казати, па ма никад не изишао из ћелије.

Према овоме исказу Јовановом, одмах је од команданта I. батаљона ст. кадра тражен потребан извештај, али исти до данас није добивен. У осталом и овај исказ није са свим тачан. Из акта о бегству Јовановом, која су изнађена у архиви Управикој, види се: да је он пребегао у Србију 22. марта 1896 год., више савског моста.

Према свему овоме, изгледа, да је Јован неко по све сумњиво и проблематично лице, а можда и неки опасан лопов, па за то му и износимо слику, са овако опширним описом, и молимо сваког, ко ма шта о њему зна, да то што пре саопшти Управи града Београда с позивом на акта под Бр. 17623. Јован је још у затвору код Управе.

ПОТЕРА.

Ђура Брајовић, бив. служитељ крушевачког првостепеног суда, решењем истога суда стављен је под истрагу и у притвор. Он је 26. пр. мца побегао из Крушевца, и по свој прилици, сада се налази у Београду. Крушевачки првостепен суд депешом № 13077 моли све полициске власти, да Ђуру потраже и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Пронађени Ђура може се спровести и Управи града Београда с позивом на Бр. 17793.

Ђорђу Костурићу, кафеџији из Ниша, непознати лопов украо је кључеве од касе, исту отворио и украо из ње: једну ниску од 80 комада разног новца, 1 златан сахат мушки, 2 златна женска сата, 4 дијамантска прстена, 1 дијамантске мињџуше, 5 пари златних мињџуша, десет златних прстенова, неколико гривни и медаљона, један нож са два реза (кама) и један мали револвер. Мисли се, да је ову крађу извршио Драгутин Бркић, келнер, који је, одмах по извршењу крађе, побегао из Ниша. Наређује се најживље тражење за лоповом и покрађом. Пронађеног лопова са покрађом треба спровести стражарно начелнику окр. нишког с позивом на Бр. 13718 или Управи града Београда на Бр. 17355.

Риста Загорчић, скитница, родом из Карана, среза и округа ужичког, окривљен је код начелства окр. ужичког због крађе волова Јовану Грујичићу, земљоделцу из села Рајковца, среза тамнавског, округа ваљевског. Он има 28 год., средњег је раста, танак у струку, црномањаст, у лицу је рапав од богиња, говори крупним гласом, непријеман је. Наређује се тражење. Пронађеног Ристу треба спровести начелству округа ужичког с позивом на Бр. 9306 или Управи града Београда на Бр. 17536.

Начелство округа пожаревачког депешом од 1. тек. мца Бр. 14276, јавља ово: „Из суднице суда општине вел. лаолске у срезу млавском, 29. пр. мца украдено је седам сточних пасоша дубликата: сер. 82 бр. 8125, 8126, 8127, 8128, 8129, 8130, 8131, без попречних реченица „општински сточни пасош“, што је при сечењу изостало. Обраћа се пажња полициским и општинским властима на ове покрадене пасоше. Акт Управе града Београда Бр. 17677.

Страхиња Ниновић, притвореник среза ваљевског, који је био у притвору и окову због више казних дела, ноћу између 30. и 31. пр. месеца, побегао је из притвора. Он има 26 год., високог је стаса, добро развијен, црномањаст, у оделу сељачком. Начелник округа ваљевског, депешом № 8048 моли све полициске власти, да Страхињу потраже и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Пронађени Страхиња може се спровести и Управи града Београда с позивом на Бр. 17492.

Фридрих Колош, светска варалица, који је допутовао жезленицом из Крагујевца у Београд 22. тек. мес. по подне и

одавде одмах сутра дан побегао, — тражи се на све стране. Он је омален, плав, опаљен у лицу, у оделу пепељавом, а можда га је већ и променио. Пронађеног под јаком стражом спровести Управи града Београда с позивом на Бр. 188.

Марку Стевановићу, из Уроваца, среза посавског, округа ваљевског, украдени су 24. пр. мес. коњ и кобила. Кобила је длаке доратасте, висине 148 см., стара 8 година, има на врату војни жиг „К“, предње копите уздуж преле, на гребену бела белега величине 0-20 п. дин. никла, без роваша. Коњ длаке доратасте, стар 3 године, величине као и кобила, белега нема никаквих. Препоручује се свима властима да трагају за лоповима и нађене да спроведу начел. среза посавског, окр. ваљевског с позивом на Бр. 7050. Онај ко пронађе или лопове прокаже, добиће од сопственика Марка 100 дин. у име награде.

Спасоју Исаиловићу, из Звечке, среза посавског, окр. ваљевског нестала је 22. ов. мца једна кобила ждребица у 3-ћој години, длаке доратасте, висине 143 см., у обе задње ноге путоногаста, без икаквих роваша. Препоручује се свима властима да трагају за лоповима и нађене да спроведу начелнику среза посавског, окр. ваљевског с позивом на Бр. 7107.

Решењем првост. београд. суда окр. подунавског од 30. јула ове год. № 11757 стављен је под поротни суд, притвор и оков **Илија Петровић**, звани „Мајор“, стар 35—40 год., надничар и слуга воденичареки при поточарама, родом из Босне, вере православне, у последње време служио је у општ. рушанској: за то што је 25. маја 1895. год. по подне око 5 сати разбио катанац на затвореној воденици поточари, у месту званом „Маџарица“, Гаврила Радојчића из Пиносаве, из исте украо 12-15 дин. готовог новца и 1 велики црноглави револвер — преламач — од 6 пука са футролом и 12 метака, које по процени вреди 15 дин., а које је својина Петра Жујовића, воденичара, слуге поменутог Гаје. Како је оптужени Илија одмах по учињеној крађи побегао, то га ни иследна власт није могла заједно са актима његове кривице суду спровести, с тога је суд под данашњим наредбом потерницу за побеглим Илијом. Пронађеног треба стражарно спровести првостепеном суду, с позивом на Бр. 11757 или Управи града Београда на Бр. 17679.

Рафаило Вукићевић, бив. чувар винограда села Ресинца, среза прокупачког, ноћу између 28—29. м-ца убио је Радосава Петровића, земљоделца из истог села, па по извршеном убиству побегао. Рафаило има 30 год., средњег је стаса, добро развијен, црномањаст, у оделу сељачком. Наређује се живо тражење. Пронађеног треба спровести Управи града Београда с позивом на Бр. 17862 или начелнику среза прокупачког на Бр. 7072.

УВИЈЕН У ПОТЕРИ

Г. Владимир Поповић, начелник ср. студеничког, 30. пр. месеца у вече дочекао је у заседи оглашеног хајдука **Велисава Ердоглију** и на месту га убио.

Г. Поповић је врло вредан средњи начелник. У хватању и утамањивању злих људи он се већ одликовао још онда, кад је на познати — јуначки начин ухватио хајдука Бркића и неке његове другове, зато, он и сваку похвалу заслужује.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

У данашњем броју, у рубрици „Полицјски Речник“ доносимо између осталог и формулу уверења, које ће према новом закону о Лову, општински судови давати на захтев појединим ловцима.

Последњи пут опомињемо наше претплатнике да претплату за II. полгође пошаљу уредништву, јер ћемо обуставити лист и свести штампање листа на мањи број. После ће бити узалудно тражење накнадних бројева, јер се више неће моћи добити.

Има извесан број читаоца, који нису ни за I полгође платили. За њих у толико пре важи ова опомена.

За Београд дали смо признанице да се купи претплата за II полгође. Признанице важе само оне, на којима је утиснут жиг „Уредништво Полицијског Гласника, Београд.“